

SECĂTUIREA ARĂTA LA FEL de fiecare dată: toți oamenii țipau și fugeau de norul uriaș și negru de haos, niciodată suficient de iute. Erau trași în el, pielea li se smulgea de pe oase cât mai trăiau s-o simtă și sângele țâșnea din ei ca din țânțari loviți cu pliciu, o, *Doamne!*

Sloane era trează și găfâia. *Liniște!* își zise. Era rece pe jos în casa Întunecatului, care îi luase ghetetele, iar degetele de la picioare i se strânseseră. Trebuia să găsească ceva greu sau ceva ascuțit, însă voia cam multe în ambele cazuri, evident, căci nu fusese niciodată atât de norocoasă.

Deschise smucind sertare și găsi linguri, furculițe și spatule. Vreo câteva elastice. Clipsuri pentru pungă de chipsuri. De ce-i luase ghetetele? De ce se temea un criminal în masă de perechea de încălțări Doc Martens a unei fete?

„Bună, Sloane!” îi șopti el la ureche, iar ea se îneacă cu un hohot de plâns. Mai smuci un sertar și găsi un șir de mânere, cu lamele îngropate în suportul pentru cuțițe. Tocmai scotea cuțitul măcelarului din el când auzi ceva scârțâind la spate, sub apăsarea unui pas.

Se răsuci, simțindu-și picioarele lipicioase pe linoleum, apoi lovi cu putere cu cuțitul.

— Sfinte Sisoe!

Matt o prinse de încheietura mâinii și rămaseră o clipă uitându-se unul la altul pe deasupra brațelor și a cuțitului.

Sloane icni când realitatea se întoarse pic cu pic. Nu era în casa Întunecatului, nu era în trecut, ci în apartamentul pe care-l împărțea cu Matthew Weekes.

— O, Doamne!

Lăsă mâna moale pe mânerul cuțitului care căzu cu un zăngănit pe podea, săltând între picioarele lor. Matt îi puse mâinile pe umeri; îi simți căldura strânsorii.

— Ești aici? o întrebă el.

O mai întrebuse și înainte, de zeci de ori. Cel care se ocupa de ei, Bert, o numise lupoaică singuratică și rareori o obligase să se alătore celorlalți la antrenamente sau în misiuni. „Las-o să facă ce face!” îi spusese lui Matt, odată ce devenise clar că Matt le era conducătorul. „Ai să obții rezultate mai bune astfel.” Și Matt o lăsase, întrebând-o de sănătate doar când fusese nevoit.

„Ești aici?” La telefon, într-o șoaptă, în puterea nopții sau chiar în fața ei când era plecată cu gândul la ceva. O iritase întrebarea la început. „Bineînțeles că sunt aici, unde mama naibii să fiu?” Însă, în momentul de față, aceasta însemna că el înțelegea despre ea un lucru pe care nu-l recunoscuseră niciodată: Sloane nu putea spune mereu că da.

— Da, răspunse ea.

— OK. Aici să rămâi, bine? Ți aduc medicamentul.

Sloane se rezemă de blatul de marmură. Cuțitul zăcea la picioarele ei, dar nu mai îndrăzni să-l atingă. Așteptă, respirând, cu ochii ațintiți pe vârtejul cenușiu care-i amintea de un bătrân văzut din profil.

Matt se întoarce cu o pastiluță galbenă într-o mână și paharul cu apă de pe noptiera ei în cealaltă. Le luă pe amândouă cu mâini tremurânde și înghiți nerăbdătoare pastila. Să vină calmul plăcut al benzodiazepinei! Ea și cu Ines compuseseră cândva, la beție, o odă pastilelor, laudându-le pentru culorile frumoase, efectele rapide și pentru cum făceau ceva ce nimic altceva nu putea.

Puse jos paharul cu apă și se lăsă să alunece la podea. Simțea răceala acesteia prin pantalonii de pijama presărați cu pisici care scoteau raze laser din ochi, însă de această dată, o ancora în realitate. Matt se așează și el, în boxeri, lângă frigider.

— Auzi..., începu ea.

— Nu trebuie s-o spui.

— Sigur, cât pe ce să te înjunghii și nu-i nevoie de scuze.

O privea cu ochi blânzi. Îngrijorați.

— Nu vreau decât să-ți fie ție bine.

Cum îl numise articolul ăla îngrozitor? „Posibil cel mai de treabă om în viață”? Fusese de acord cu Rick Lane, urâciosul numărul unu, cel puțin în acea privință. Matt avea sprâncene care se uneau într-o privire plină de compasiune și o inimă pe măsură.

El întinse mâna după cuțitul care zăcea pe podea lângă glezna ei. Era mare și lung, aproape cât antebrațul lui.

Ochii o usturau. Îi închise.

— Îmi pare foarte rău!

— Știu că nu vrei să discuți cu mine despre asta, zise Matt. Totuși, ce-ai zice să discuți cu altcineva?

— Cum ar fi?

— Poate cu doctorița Novak? Lucrează în cadrul Departamentului de Stat pentru Veterani, mai ții minte? Am avut discuția aia împreună la centrul de detenție pentru minori.

— Nu-s soldat, replică Sloane.

— Da, dar ea se pricepe la sindromul de stres posttraumatic.

Nu-i trebuise niciodată un diagnostic oficial – clar avea sindrom de stres posttraumatic. Era însă ciudat să-l audă pe Matt rostind-o atât de liniștit, ca și cum ar fi fost vorba de gripă.

— În regulă, zise ea, ridicând din umeri. Am s-o sun dimineată.

— Oricine ar avea nevoie de terapie. După toate prin câte-am trecut. Adică, Ines s-a dus.

— Ines s-a dus și tot își mai pune capcane explozive improvizate prin apartament, de parc-ar trăi într-o fantezie *Singur acasă*, zise Sloane.

— Bine, fie, e un exemplu prost.

Reflectorul de pe scările din spate strălucea prin ferestre, portocaliu-gălbui pe pielea smeadă a lui Matt.

— Tu n-ai avut niciodată nevoie de așa ceva, spuse Sloane. El ridică dintr-o sprânceană.

— Da' tu unde crezi c-am tot dispărut în anul de după moartea Întunecatului?

— Ne-ai zis că te duceai la doctor.

— Ce fel de doctor trebuie să vadă un pacient în fiecare săptămână vreme de *luni* de zile?

— Habar n-am. M-am gândit că era ceva în neregulă cu..., replică Sloane, arătând vag spre prohab. Pricepi tu. Oușele sau ceva pe-acolo.

— Să ne lămurim! făcu el, zâmbind larg. Ai crezut c-am avut un soi de problemă medicală jenantă, care a necesitat cel puțin șase luni de vizite regulate la doctor... și nu m-ai întrebat *niciodată* despre ea?

Sloane își reprimă un zâmbet.

— Mai că pari dezamăgit de mine.

— Nu, nu, sunt doar impresionat.

Când făcuse cunoștință cu el, Matt fusese un băiat deșirat de treisprezece ani, dar zâmbetul acela îl avusese mereu.

Se îndrăgostise de el de șase ori înainte să știe că asta i se întâmplase: atunci când strigase ordine prin vântul asurzitor al Secătuirii, ținându-i pe toți în viață; când stătuse treaz alături de ea, în nopțile lungi de drumuri cu mașina prin țară, după ce toți ceilalți adormiseră; când o sunase pe bunica lui și glasul i se înmuiase. Nu lăsase niciodată pe nimeni în urmă.

Își strânse degetele de la picioare pe dala din podea.

— Să știi că am mai fost. La terapie, zise ea. M-am dus câteva luni când aveam șaisprezece ani.

— Serios?! făcu el, încruntându-se. Nu mi-ai spus niciodată.

Multe lucruri nu-i spusese, nu le spusese nimănui.

— Nu voiam să îngrijorez pe nimeni și în continuare nu vreau, așa că... doar să nu le spui celorlalți, bine? Nu vreau să văd știrea în nenorocita aia de *Esquire* cu titlul „V-a spus-o Rick Lane”.

— Sigur că da.

O prinse de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Ar trebui să mergem în pat. Peste patru ore trebuie să ne trezim pentru inaugurarea monumentului.

Sloane încuviință din cap, dar rămase pe podeaua bucătăriei până când medicamentul își făcu efectul și încetă să mai tremure, după care Matt puse bine cuțitul, o ajută să se ridice și se întoarseră în pat.

STRICT SECRET

**AGENȚIA PENTRU CERCETAREA
ȘI INVESTIGAREA SUPRANORMALULUI**

4 octombrie 2019

Către dra. Sloane Andrews

Serie: H-20XX-74545

Stimată dră. Andrews,

La data de 13 septembrie 2019, biroul Coordonatorului pe Probleme de Confidențialitate și Informații a primit cererea dumneavoastră din 12 septembrie 2019, înaintată în baza Legii liberului acces la informații de interes public, pentru informații sau evidențe ale Proiectului „Soneria”.

Multe dintre evidențele solicitate rămân secretizate. Totuși, datorită anilor petrecuți de dumneavoastră în slujba guvernului Statelor Unite, v-am oferit acces la toate documentele, mai puțin cele care necesită cel mai înalt nivel de acces de securitate. Am căutat în baza noastră de date toate evidențele puse la dispoziția publicului și am găsit documentele incluse, ce totalizează 120 de pagini, care, considerăm noi, răspund solicitării dumneavoastră. Nu se percepe nicio taxă pentru ele.

A dumneavoastră,

Mara Sanchez

Coordonatoare pe Probleme de Confidențialitate și Informații

STRICT SECRET

CÂND ÎI SUNĂ ALARMA în dimineața următoare, Sloane mai luă imediat o pastilă de benzodiazepină. Avea să aibă nevoie de ea peste zi; în acea dimineață urma să participe la inaugurarea Monumentului de Zece Ani, un memorial închinat vieților pierdute în urma atacurilor Întunecatului, iar seara, la gala celor Zece Ani de Pace, care avea să sărbătorească anii trecuți de la înfrângerea lui.

Orașul Chicago angajase un artist pe nume Gerald Frye să construiască monumentul. Judecând după portofoliul acestuia, se inspirase foarte mult din opera minimalistului Donald Judd, fiindcă monumentul nu era, de fapt, decât o cutie de metal înconjurată de o întindere de pământ gol, acolo unde fusese turnul dizgrațios din mijlocul Buclei* de lângă râu. Părea mic pe lângă clădirile înalte din jurul lui și sclipea în soare, când mașina lui Sloane se opri în dreptul său în ziua inaugurării.

Matt închiriasse un șofer ca să nu fie nevoiți să-și bată capul cu parcare, ceea ce se dovedea a fi o idee bună, deoarece orașul roia de oameni, iar mulțimea era așa de compactă, încât șoferul fu nevoit să folosească claxonul Lincolnului lor negru

* The Loop (engl.) – zona centrală de afaceri a orașului Chicago.

ca să treacă prin ea. Chiar și așa, mulți ignorară sunetul până când simțiră căldura motorului în spatele genunchilor.

Odată ajunși aproape, un polițist lăsă mașina să treacă de o barieră și o apucară pe o bucată liberă de drum spre monument. Sloane își simțea pulsul în spatele ochilor, ca o durere de cap. Imediat ce Matt avea să deschidă portiera mașinii și să pășească afară la lumină, toată lumea avea să știe cine erau. Oamenii aveau să-și ridice telefoanele să filmeze. Aveau să arunce fotografiile, carnețele și brațe peste barieră ca să li se dea autografe. Aveau să strige numele lui Matt și al lui Sloane, să plângă și să se zbată să înainteze, ca să le povestească despre persoanele și bunurile pe care le pierduseră.

Își dorea să se poată întoarce acasă, dar în schimb își șterse palmele de partea din față a rochiei, trase încet aer în piept și își puse mâna pe umărul lui Matt. Mașina se opri. Matt deschise portiera.

Ea păși afară în urma lui și se izbi de un zid de sunete. Matt se întoarse zâmbind către ea și-i zise la ureche:

— Nu uita să zâmbești!

O mulțime de bărbați îi spusese lui Sloane să zâmbească, dar nu voiseră decât să-și exercite un soi de putere asupra ei. Matt însă nu încerca decât să o protejeze. Propriul lui zâmbet era o armă împotriva unei forme mai blânde și mai perfide de rasism, care-i îmboldea pe oameni să se țină după el prin magazine, înainte să-și dea seama cine e, sau să presupună că crescuse într-un cartier rău-famat în loc de Upper East Side, sau să facă fixație pentru Sloane și Albie ca salvatori ai lumii, de parcă Matt, Esther și Ines n-avuseseră nimic de-a face cu asta. Aceeași formă de rasism se regăsea și în tăcere și ezitare, în glume nepăsătoare și stângăcie.

Existau și forme mai dure și mai violente, împotriva cărora însă zâmbetele nu reprezentau o armă.

Matt se apropie de mulțimea care se împingea în barieră, unde mulți oameni țineau în mâini poze cu el, articole de reviste și cărți. Scoase un marker negru din buzunar și-și lăsă pe fiecare semnătura lui rapidă *MW*, ale cărei litere reprezentau una inversul celeilalte. Sloane îl urmări de la depărtare, distrasă de haos preț de o clipă. Matt se aplecă să facă o poză cu o roșcată între două vârste, care nu se descurca cu telefonul; i-l luă ca să-i arate cum se pornește camera frontală. Oriunde se ducea, oamenii îi ofereau ceva de la ei, uneori sub forma recunoștinței, alteori sub forma unor povești despre cei pe care-i pierduseră din cauza Întunecatului. El le purta cu sine pe toate.

După câteva minute, Sloane se duse la el și îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, Matt, dar ar trebui să mergem.

Oamenii se întindeau și spre ea, desigur, fluturând exemple ale articolului din *Trilby*, cu fața ei întinsă pe o pagină și porcăria sexistă a lui Rick Lane pe pagina cealaltă. Unii îi strigau numele, iar ea îi ignora, așa cum o făcea mereu. Armele lui Matt erau generozitatea, amabilitatea și faptul că știa cum să se poarte în societate. Ale lui Sloane erau detașarea, înălțimea și o lipsă implacabilă de expresie.

Matt se uită spre un grup de adolescente afro-americane, îmbrăcate cu uniforme școlare, care stăteau la coadă. Una dintre fete avea părul aranjat în codițe subțiri cu mărgelile la capete. Trăncăneau între ele, iar ea tot sălta emoționată pe vârfuri. În mână ținea un clipboard ce părea a avea o petiție oarecare.

— O clipă! îi spuse el lui Sloane, apoi se duse către grupul în uniforme.

Refuzul lui o irită un pic, dar sentimentul dispăru când îi văzu schimbarea subtilă de ținută a corpului și umerii relaxându-se.

— Hei! îi zise el fetei cu codițe, surâzând larg.

Sloane simți o mică durere în piept. Existau părți din el la care nu avea să ajungă niciodată, un limbaj al lui pe care nu avea să-l audă nicicând, pentru că, atunci când era ea de față, vorbele dispăreau.

Se hotărî să meargă mai departe fără el. Nu conta dacă Matt ajungea la timp la ceremonie. Toată lumea avea să aștepte.

O porni pe culoarul îngust pe care-l croise poliția prin mulțime. Urcă scările către scena cam de mărimea unui dormitor mediu, fără nimic în jur, care dădea spre cutia de metal a monumentului.

— Slo!

Esther îi făcea cu mâna de pe scenă, încălțată cu tocuri de doisprezece centimetri și în pantaloni negri de piele. Bluza albă era suficient de largă cât să rămână elegantă, iar de la depărtare chipul ei arăta aproape la fel ca în ziua în care-l învinseră pe Întunecat – dar, cu cât se apropia, cu atât Sloane vedea mai bine strălucirea fără pori obținută prin fond și iluminator de ten, fard de obraz bronzant, pudră și Dumnezeu mai știe ce.

Se simți ușurată la vederea ei. Lucrurile nu mai fuseseră la fel pentru ei cinci de când Esther se mutase înapoi acasă pentru a avea grijă de mama sa. Sloane urcă treptele spre scenă, clătinând din cap înspre paznicul care-i oferise brațul s-o ajute, și o trase pe Esther la piept.

— Frumoasă rochie! îi zise Esther, după ce se desprinseseră una de alta. A ales-o Matt?

— Sunt capabilă să-mi aleg singură hainele, îi replică Sloane. Cum...

Se pregătea s-o întrebe pe Esther cum se mai simte mama ei, dar aceasta deja își scosese telefonul și-l ținea în mână întinsă pentru un selfie.

— Nu!

— Haide, *Slo!* Vreau o poză cu noi!

— Nu, tu vrei să arăți o poză cu noi unui milion de oameni pe Insta! și asta e cu totul altceva.

— Am să fac una fie că zâmbești în ea, fie că nu, așa c-ai face bine să nu alimentezi zvonurile cum că ești o turbo-jigodie, îi atrase atenția Esther.

Sloane își dădu ochii peste cap, îndoii un pic genunchii și se aplecă în față pentru fotografie. Reuși să-și schițeze ceva ce semăna a zâmbet.

— Dar numai una, bine? Nu-s prezentă pe rețelele de socializare online dintr-un motiv întemeiat.

— Pricep, tu ești atât de *altfel* și de *autentică* și de ce-o mai fi! Esther dădu din mână înspre ea, cu nasul în telefon.

— Am să-ți desenez o mustață.

— Ce gest potrivit pentru aniversarea a zece ani de la o bătaie oribilă!

— Bine, fie, am s-o postez așa cum e. Plicticoasă mai ești!

O ceartă obișnuită. Sloane și Esther se întoarseră către Ines și Albie, care stăteau pe scaune lângă podium și erau îmbrăcați în costume negre identice. Al lui Ines avea reverele un pic mai late, iar cravata lui Albie era un pic mai albastră, dar asta era singura diferență din câte își dădea ea seama.

— Unde-i Matt? întrebă Ines.

— Cu supușii săi regali, replică Esther.

Sloane se uită în urmă. Matt încă mai vorbea cu adolescenta, încruntat și dând din cap la ceva ce spunea aceasta.

— Vine și el imediat, zise, întorcându-se din nou spre ceilalți.

Albie avea privirea încețoșată, dar se poate să fi fost din cauză că era opt dimineața, iar el nu se trezea de obicei mai devreme de ora zece. Când se uită spre ea, păru suficient de concentrat și doar obosit. Îi făcu din mână.

— Ți-am ținut loc, Slo, îi spuse, bătând cu palma în scaunul de lângă el.

Sloane se așeză, cu picioarele încrucișate la gleznă și trase sub ea, așa cum o învățase bunica. „Chiar vrei să le arăți lenjeria intimă străinilor? Păi atunci încrucișează-ți afurisitele alea de picioare, măi fată!”

— E totul în regulă? îl întrebă ea.

— Nu prea, îi răspunse el, cu un zâmbet firav. Da' ce, asta-i ceva nou?

Îi zâmbi și ea la fel.

— Hei, copii!

Un bărbat traversa scena. Era îmbrăcat cu niște pantaloni gri-cărbune și un sacou la care asortase o cămașă albastru-deschis. Avea părul grizonant pieptănat atent pe spate. Nu era un om oarecare, ci John Clayton, primarul orașului Chicago, ales în urma unei campanii cu sloganul „Nu la fel de corupt precum celălalt, probabil”, preluat de scena politică din Chicago de câțiva ani. Posibil să fi fost și cel mai insipid om în viață.

— Vă mulțumesc c-ați venit! zise primarul Clayton, dând mâna cu Sloane, apoi cu Albie, Ines și Esther.

Matt urcă scările spre scenă la timp ca să dea și el mâna cu primarul.

— Am să spun câteva cuvinte, după care puteți să treceți cu toții prin monument. Ar fi ca și cum l-ați binecuvânta, nu?

După aceea vă scoatem de-aici. Vor dori o poză cu noi toți. Acum? Da, acum.

Făcu semn spre fotograf, care îi așeză astfel încât monumentul să fie abia vizibil în spatele lor, punându-l la mijloc pe Matt, cu mâna pe spatele lui Sloane, care nu știa sigur dacă să zâmbească la aniversarea a zece ani de la înfrângerea Întunecatului. Întreaga lume avea să sărbătorească în acea zi. Până și orașul Chicago, care pierduse atât de mult – aveau să coloreze râul în albastru și Wrigleyville avea să mustească de bere, iar trenul suspendat avea să se transforme în bou-vagon. Veselelia era bună, Sloane o știa, ba chiar luase parte la ea în primii ani de după eveniment, dar acum îi era mai greu. I se spusese că avea să devină din ce în ce mai ușor cu timpul, dar până în acel moment nu era adevărat. Izbucnirea de bucurie și triumf de după ce căzuse Întunecatul pălise și nu mai rămăsese decât sentimentul de nemulțumire și conștientizare a tot ceea ce se pierduse pe drumul spre victorie, care nu-i dădea pace.

Nu zâmbi pentru fotografie. Cât timp Esther îi explicase primarului care era treaba cu filmulețele cu efecte de bumerang, Sloane se lăsă pe spate în scaunul de lângă Albie. Matt vorbea cu soția primarului, care îl întreba dacă n-ar putea să vină la inaugurarea unei noi biblioteci din Uptown, iar Ines tot bâțâia un picior, surescitată ca întotdeauna. Albie își puse mâna pe mâna lui Sloane și o strânse.

— La mulți ani! Presupun că trebuie să-ți urez, zise ea.

— Da, îi răspunse el. La mulți ani!